

Hồi thứ bốn mươi

Tấm dung nhan nguyệt then hoa nhường

Vì Tiểu Bảo giải khai được cho tiểu Quận chúa rồi vui mừng khôn xiết. Bao nhiêu nỗi cừ hận đối với Mộc vương phủ tiêu tan đến phân nửa. Gã nói:

- Ta đói bụng rồi thì chắc người cũng không còn no được. Vậy ta hãy ăn chút gì đã.

Nguyên gã là người hay ăn uống lại đứng đầu thượng thiện giám. Bọn thái giám thủ hạ hết sức chiều nịnh gã. Hàng ngày chúng dọn dọn nhà bếp có những món gì mới lạ đều đưa lên cho gã.

Ấy là chưa kể hàng ngày gã đi chơi trên đường phố hay ra chợ mà thấy kẹo bánh là mua liền.

Trong phòng gã nào bình, nào hộp, nào giỏ tre, không biết bao nhiêu mà kể. Cái nào cũng đựng thực vật.

Nên biết một đĩa nhỏ mười mấy tuổi trong tay cầm mấy chục lạng bạc mà lại thích xài tiền như rác thì không nào không sắm thức ăn?

Vì Tiểu Bảo lấy bánh điểm tâm ra nói:

- Đây là bánh đậu xanh mai côi. Người ăn thử một tấm coi.

Tiểu Quận chúa lắc đầu.

Vì Tiểu Bảo lại lấy hộp khác mở ra nói:

- Đây là Uyển đậu hoàn ở thành Bắc Kinh, tỉnh Vân Nam nhà người nhất định không có. Người hãy nếm thử đi.

Tiểu Quận chúa lại lắc đầu.

Vì Tiểu Bảo muốn khoe khoang liền đem các thứ kẹo mứt bày ra đây bàn hỏi:

- Người thử coi xem ta có nhiều thức ăn không? Dù người là Quận chúa ở Vương phủ, ta e rằng người chưa từng được ăn nhiều điểm tâm đến thế bao giờ. Nếu người không ưa của ngọt thì thử nếm thử bánh rán của bọn đầu bếp ở đây vừa thơm vừa giòn. Thật là trên đời hiếm có. Cả đức Hoàng thượng cũng thích xơi. Người ăn thử một miếng đi, ta chắc là người sẽ khoái lắm.

Tiểu Quận chúa chỉ lắc đầu quày quay.

Vì Tiểu Bảo lại tiếp tục lấy ra bảy tám thứ bánh thượng hảo để nhử mồi mà tiểu Quận chúa cứ một mực lắc đầu hoài.

Vì Tiểu Bảo không nhịn được nữa. Khí tức xông lên, liền buông lời thoá mạ:

- Con đười thối tha này cái miệng nguoi thật là lắm chuyện! Cái này nguoi không ăn, cái kia cũng không ăn. Vậy nguoi ăn cái gì bây giờ?

Tiểu Quận chúa đáp:

- Ta... Ta không thèm ăn gì hết...

Cô nói mấy câu này lại nước nở rồi khóc oà lên.

Vì Tiểu Bảo thấy cô khóc lóc thì lòng lại nhũn ra, nói như người năn nỉ:

- Nguoi không ăn chút gì chịu chết đói hay sao?

Tiểu Quận chúa hần học đáp:

- Chẳng thà... ta chịu chết đói.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ta không tin rằng nguoi nhịn đói đến chết được.

Giữa lúc ấy, bên ngoài có tiếng người khẽ gõ cửa.

Vì Tiểu Bảo biết là tiểu thái giám đưa cơm vào. Gã sợ tiểu Quận chúa hô hoán, liền lấy một tấm khăn tay buộc miệng cô lại rồi mới ra mở cửa. Gã dặn tiểu thái giám:

- Bữa nay ta muốn ăn đồ nấu Vân Nam. Nguoi bảo nhà bếp làm ngay mấy món đưa lên, nghe!

Tiểu thái giám dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Vì Tiểu Bảo đem cơm canh vào phòng bày ra. Gã cởi khăn bịt miệng cô rồi ngồi đối diện vừa cười vừa nói:

- Nguoi không ăn thì ta cũng phải ăn. Hừ! Đây là thịt cừu nướng. Cái này là cá bung. Món kia là thịt xào tỏi. Lại còn thịt ướp ở trên trần giang, tôm tẩm bột, một bát canh chân gà. Nguoi món này tươi vô cùng! Ngon vô kể!

Gã múc canh ăn lại cố ý nhai tóp tép rồi liếc mắt nhìn trộm tiểu Quận chúa thì thấy cô nước mắt nhỏ giọt, chẳng có vẻ đói khát chút nào.

Vì Tiểu Bảo thấy thế không khỏi cụt hứng nói móc:

- Té ra con tiểu nàh đầu hạng chín chỉ thích ăn những thứ hạng chín như cá ươn, thịt thối, trứng ung. Còn những món điểm tâm thượng hảo của ta chỉ

có người hạng nhất ăn mới biết mùi. Vậy ta kêu họ lấy cá ươn, thịt thối, trứng ung, đậu thiu cho người ăn.

Tiểu Quận chúa gạt đi:

- Ta không ăn cá ươn... trứng ung, thịt thối đâu.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Té ra người chỉ ăn cá thối, thịt thiu.

Tiểu Quận chúa nói:

- Người muốn làm cho ta đui mù ta cũng không chịu ăn cá thối, thịt thiu.

Vì Tiểu Bảo ăn mấy miếng tôm tẩm bột rán, lại ăn một miếng thịt chiên rồi lớn tiếng khen:

- Ngon quá! Ngon quá!

Nhưng gã thấy tiểu Quận chúa vẫn lìm lìm không tỏ vẻ thèm nhặt liền đặt đũa xuống tự hỏi:

- Ta phải làm thế nào để thị phải ngửa tay ra xin đồ ăn?

Sau một lúc, tiểu thái giám lại bưng cơm canh lên nói:

- Quế công công! Nhà bếp dặn tiểu nhân bầm với công công thứ canh này rất nóng. Tuy coi nó không có hơi bốc lên nhưng thực ra nóng lắm.

Còn món Tuyên uy ^^^ nấu với mật ong và hạt sen có khi vội quá chưa thật rừ. Xin công công lượng thứ. Món này là đại đầu ^^^ ở Vân Nam. Đĩa kia là còng ngư con ở Đại Lý. Tuy không phải quá tươi nhưng là một thực phẩm rất quý ở Vân Nam. Trong bình này hãm thứ trà Phố nhĩ ở Vân Nam.

Chỉ trong khoảnh khắc, nhà bếp lại đưa lên bốn món ăn kiểu Vân Nam mà món nào cũng đặc biệt.

Nguyên Ngô Tam Quế làm Bình Tây Vương ở Vân Nam gặp những ngày lễ tiết trong một năm, hẳn đem đồ đến kinh tiến cống Hoàng đế cùng biếu xén các vương công đại thần rất phong hậu, không tỉnh nào bì kịp. Vì vậy mà những người ở triều đình nói tốt cho hắn không phải là ít.

Ngô Tam Quế đến cổng nhà vua ngoài kim ngân châu báu, còn những thứ sản vật trân quý như ngà voi, tê giác cùng những thổ sản chẳng thiếu thứ gì.

Vì bọn đầu bếp trong cung hàng năm nấu những món Vân Nam rất nhiều, họ đã quen tay làm được mau lẹ mà chẳng khó khăn gì.

Kể ra lúc này tiểu Quận chúa đã đói lắm, cô thấy mấy món ăn ở quê mình bày ra thì không nhìn được phải rung động trong lòng. Nhưng cô bị Vì Tiểu

Bảo nhục mạ đến cạn tàu ráo máng, cô nhất định không chịu khuất phục, bụng bảo dạ:

- Bất luận tên tiểu ác nhân này dụ dỗ ta đến đâu ta cũng không ăn.

Vì Tiểu Bảo cầm đũa gấp một miếng thịt đùi Tuyên uy rất thơm tho kè vào miệng tiểu Quận chúa. Gã vừa cười vừa giục:

- Há miệng ra!

Tiểu Quận chúa ngậm miệng cắn chặt hai hàm răng.

Vì Tiểu Bảo xát lui xát tới miếng thịt, mỡ dính đầy vào mép cô.

Rồi gã cười nói:

- Người hãy ngoan ngoãn mà ăn miếng thịt đùi này đi, ta sẽ giải khai huyết đạo ở trên tay cho người.

Tiểu Quận chúa vẫn ngậm miệng lắc đầu.

Vì Tiểu Bảo bỏ miếng thịt xuống, bưng bát canh nóng bỏng lên cất giọng hung dữ hỏi:

- Bát canh này đang nóng trút, người mà không chịu ăn thì ta múc từng muỗng một từ từ bón cho người. Người có ăn hay không? Hừ hừ!

Gã giơ tay trái lên nắm lấy mũi tiểu Quận chúa.

Tiểu Quận chúa bị nghẹt thở phải há miệng ra hô hấp.

Vì Tiểu Bảo vừa thấy cô há miệng, tay mặt gã cầm muỗng canh cho vào miệng cô nói:

- Ta dốc muỗng canh này xuống thì ruột gan người cũng chín nấu ra.

Tuy gã nói vậy nhưng để tiểu Quận chúa thở mấy hơi rồi rút muỗng canh ở miệng cô ra. Đồng thời gã buông cả tay trái không nắm lấy mũi cô nữa.

Tiểu Quận chúa biết thứ canh này có đến phần nửa là mỡ, so với canh thường nó nóng gấp mấy lần. Nếu dốc xuống cổ họng thì đến bị bỏng mà chết.

Cô vừa khóc vừa nói:

- Người khắc hình vào mặt ta... ta... không muốn sống nữa... mặt ta xấu như quỷ cái...

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Té ra thị tưởng mình đã khắc một con rùa vào mặt rồi.

Gã liền mỉm cười đáp:

- Mặt người tuy bị trở hoa, nhưng con rùa đó đẹp lắm. Người mà đi ngoài đường phố, ta dám đảm bảo ai cũng hoan hô.

Tiểu Quận chúa vừa khóc vừa nói:

- Khó coi... đến chết được... chẳng thà ta chết... quách đi cho rồi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hối ôi! Con rùa rất diêm dúa mà người còn không muốn. Nếu ta biết trước thế này thì chẳng tội gì phí công chạm mặt cho người.

Tiểu Quận chúa hỏi:

- Người chạm cái gì?... Ta... có phải là khúc gỗ đâu mà chạm?

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Người họ Mộc không phải là gỗ còn là gì?

Tiểu Quận chúa cãi:

- Nhà ta lấy họ Mộc là chữ Mộc có ba chấm thủy. Mộc là tắm gội... chứ không phải Mộc là gỗ...

Vì Tiểu Bảo không phân biệt được chữ Mộc có ba chấm thủy và chữ Mộc là gỗ khác nhau ở chỗ nào. Gã đáp:

- Khúc gỗ đã ngâm dưới nước, bất quá là khúc gỗ mục mà thôi.

Tiểu Quận chúa lại khóc âm lên.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Người bất tất phải khóc nữa. Nếu tu bỏ cho bậc anh hùng hảo hán hạng nhất thì còn có điều khó khăn. Người bất quá là một tên tiểu nha đầu hạng thứ chín thì việc tu bỏ mặt người thật dễ như trở bàn tay.

Tiểu Quận chúa nói:

- Ta không thể tin được... người chỉ muốn làm hại người.

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Người có chịu hô hay không?

Tiểu Quận chúa đỏ mặt lên vẫn lắc đầu quây quây.

Vì Tiểu Bảo thấy cô bẽn lẽn bất giác động tâm nói:

- Con rùa này mới khắc, việc tu bỏ rất dễ. Nếu để lâu mới sửa thì nó thành vết không mài sạch được. Ta e rằng người có hối cũng không kịp.

Thích đẹp là thiên tính của phụ nữ. Tiểu Quận chúa nghe Vi Tiểu Bảo nói trong lòng bán tín bán nghi. Cô muốn coi thử xem nếu quả gã vẽ con rùa vào mặt thì khó coi lắm.

Cô đỏ mặt lên ấp úng:

- Người... người không gạt ta chứ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta gạt người làm chi? Người hô lệ thì ta động thủ cũng mau lệ. Mặt người sẽ được sửa lại xinh đẹp. Vậy người ngoan ngoãn hô lệ đi.

Tiểu Quận chúa hỏi:

- Nếu ta... hô rồi mà người không sửa được tử tế thì sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khi đó ta sẽ bồi thường gấp đôi, nghĩa là ho luôn sáu tiếng "Hảo muội muội!".

Tiểu Quận chúa càng đỏ mặt hơn, nói:

- Người xấu lắm! Ta không chịu.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Người đã không yên tâm thì chia ra mà hô. Trước hết người hô một tiếng "Hảo ca ca!". Người chờ ta sửa mặt rồi sẽ hô tiếng thứ hai. Ta đưa kiếng cho người soi mà quả nhiên không còn chút dấu vết nào, người thỏa mãn rồi hô tiếng thứ ba. Có khi người cao hứng hô liền mười tiếng cũng chưa biết chừng.

Tiểu Quận chúa vội nói:

- Không, không! Người vừa hô ba tiếng sao lại thêm nữa?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hay lắm! Vậy người hô ba tiếng cũng được. Người hô lệ đi.

Tiểu Quận chúa máy môi mà không hô được thành tiếng.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hô một câu "Hảo ca ca" làm sao lại không được? Ta có bảo người hô "Hảo lão công" hay "Thân thân lão công" đâu mà ngại? Nếu người còn chưa chịu hô thì giá tiền mỗi lúc một cao.

Tiểu Quận chúa quả sợ gã bắt mình hô lão công gì gì, vội ấp úng đáp:

- Trước hết ta hãy hô một chữ "Hảo"... chờ người sửa xong rồi ta... sẽ hô hai chữ dưới.

Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Hỡi ôi! Người mặc cả hoài! Được rồi! Bỏ tiền ra trước hay bỏ ra sau cũng vậy mà thôi. Được rồi! Người hô đi!

Tiểu Quận chúa nhảm lại, khẽ cất tiếng hô:

- Hảo...

Thanh âm cô như có tiếng muỗi vo ve. Nếu không lắng tai thì chẳng nghe thấy gì. Vậy mà cô cũng đã mặt đỏ ra đến mang tai.

Vi Tiểu Bảo la lên:

- Cách hô này trật kinh lực nhiều lắm, bót đến bảy, tám thành thì còn ra gì nữa? Đồng thời hô một tiếng "Hảo" thì trong lòng người không biết còn nghĩ gì nữa. Có thể là "Hảo ô quy", "Hảo tiểu tặc" hay hảo con khỉ gì cũng được.

Tiểu Quận chúa vội cãi:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Trong lòng ta nghĩ hai chữ kia... Ta không gạt người đâu. Thật tình không gạt người.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi vặn:

- Hai chữ gì mới được chứ? Có phải "Hảo ô quy", "Hảo tiểu tặc" không?

Tiểu Quận chúa đáp:

- Không phải! Không phải! Hảo ca...

Cô nói một tiếng ca rồi vội dừng lại.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hay lắm! Người là người có lương tâm. Lúc ta sửa mặt cho người sẽ dùng thủ đoạn rất tốt. Người thợ nề sửa lỗ chó chui sẽ dùng thủ đoạn hạng nhất nếu được trả giá tiền hạng nhất. Bằng trả giá thấp quá, thợ chỉ nhét mấy miếng gạch vỡ vào bịt kín đi thậm chí không thèm quét một nước vôi nào thì dĩ nhiên khó coi lắm.

Tiểu Quận chúa nói:

- Người bảo ta người ta đã hô thì đã hô rồi. Người còn nói giả vờ việc sửa mặt ta như bít chỗ chó chui bằng những mảnh gạch vỡ...

Vi Tiểu Bảo cười ha hả ngắt lời:

- Đó là ta nói tỷ dụ.

Gã mở tủ của Hải lão công lấy rương thuốc ra, bày mấy chục bình thuốc lên bàn.

Trong mỗi bình gã lấy ra một ít thuốc tán và lộ vẻ suy nghĩ trong khi hoà thuốc.

Tiểu Quận chúa trước đã tin gã ba phần, bây giờ thấy gã lấy ra nhiều bình thuốc thì không khỏi tin thêm mấy phần.

Vi Tiểu Bảo bỏ thuốc vào trong cối cầm ra ngoài phòng. Gã dùng một mảnh giấy trắng gói thuốc lại cất vào bọc.

Ngoài ra Vi Tiểu Bảo lấy một tấm bánh đậu xanh, một tấm đậu đỏ và một miếng hạt sen lớn trong tấm bánh mặt trắng kiểu Quảng Đông.

Gã rửa cối thuốc thật sạch, không còn chút bụi bậm nào.

Đoạn gã bỏ hạt sen, bánh đậu xanh, đậu đỏ vào trong cối giã nát ra.

Gã còn thêm vào hai thìa mật. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã khẽ nhỏ vào hai bãi nước miếng trộn đều rồi đem vào phòng nói:

- Đây là thứ linh cao để mọc da non. Trong linh cao này có nhiều linh đan diệu dược.

Gã ngâm nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Cái mặt ngươi bị ta chạm hình vào rồi, bây giờ mà chỉ làm cho nó trở lại như cũ thì ngươi chưa chịu ta là giỏi.

Gã lại lấy cái mũ mua ở tiệm châu báu hôm trước ra. Gã tháo lấy bốn hạt minh châu đặt vào lòng bàn tay trái đưa ra hỏi tiểu Quận chúa:

- Những hạt minh châu này thế nào?

Tiểu Quận chúa đã có ông tổ được phong Quốc Vương. Tuy ngày cô ra đời thì Mộc gia đã tan tành, nhưng một cô gái quý nhà thế gia kiến thức vẫn khác kẻ tầm thường. Cô nhìn bốn hạt minh châu lớn bằng đầu ngón tay lặn long lóc trong bàn tay Vi Tiểu Bảo chiếu ra làn ánh sáng êm dịu. Những hạt minh châu tròn trĩnh không có một chút vết nào, bất giác cất tiếng khen:

- Mấy hạt châu này đẹp quá lại đều nhau như một, không hạt nào to, hạt nào nhỏ thật là hiếm có.

Vi Tiểu Bảo nghe tiểu Quận chúa tán dương mấy hạt minh châu thì trong lòng rất lấy làm đắc ý. Gã hỏi lại:

- Hôm qua ta mới mua những hạt minh châu này với giá tiền hai ngàn chín trăm lạng bạc, nó quý lắm phải không?

Bốn hạt minh châu này tuy quý thật nhưng không đến hai ngàn chín trăm lạng bạc, thực ra Vi Tiểu Bảo đã mua với giá một trăm lạng. Gã đã nói tăng lên một ngàn lạng.

Vi Tiểu Bảo lại lấy cối thuốc bỏ hạt châu vào đảo lộn mấy cái. Hạt châu đựng vào cối thuốc phát ra âm thanh trong trẻo.

Vi Tiểu Bảo cầm chày đá giã xuống "bình bình".

Tiểu Quận chúa la lên tiếng "ủa" rồi hỏi:

- Người làm gì vậy?

Vi Tiểu Bảo thấy tiểu Quận chúa lộ vẻ nghiêm trọng. Gương mặt cô ra chiều kinh ngạc, gã càng đặc ý phi thường.

Nguyên gã làm bộ hào phóng chỉ cốt để đổi lấy nét mặt kinh ngạc của tiểu Quận chúa. Bây giờ đạt được mục đích gã rất lấy làm thoả mãn.

Vi Tiểu Bảo giã luôn mấy cái hạt châu nát như. Rồi gã xoay chuyển chày đá nghiền nát ra như bột. Gã nói:

- Nếu ta chỉ làm cho gương mặt người trở lại tình trạng cũ thì làm sao tỏ rõ được bản lãnh của Vi...

Gã vừa nói đến tiếng "Vi" chợt nhớ ra mình lỡ miệng, vội đổi giọng:

- ... Làm sao tỏ rõ được bản lãnh của Tiểu Quế Tử công công này. Ta nhất định làm cho khuôn mặt người biến thành xinh đẹp gấp mười trước để người hô mười tiếng "Hảo ca ca" bằng một tấm lòng thành thực, không miễn cưỡng chút nào.

Tiểu Quận chúa nói ngay:

- Ba tiếng thôi. Đã bảo ba tiếng sao lại thành mười tiếng?

Vi Tiểu Bảo tủm tủm cười. Gã đem bột mình châu hoà lẫn với bánh đậu xanh, đậu đỏ, hạt sen, đường mật cùng bột rây, lại dùng đầu chày thúc vào chất tương này cho thật điều hoà.

Tiểu Quận chúa giương to cặp mắt lên mà nhìn. Cô chẳng hiểu Vi Tiểu Bảo giở trò gì, chỉ thấy nguyên bốn hạt minh châu nghiền nát thì thứ thuốc cao này cũng đủ trân quý biết chừng nào.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Bốn hạt minh châu tuy quý thật, nhưng đem so với những thứ thuốc bột vô giá này thì nó lại chưa vào đâu. Tương mạo người nguyên trước chẳng xinh đẹp chút nào. Nếu người không đến nổi liệt vào hạng chín thì cũng chỉ ở hạng tám là cùng. Sau khi đổ thứ thuốc cao này vào người sẽ trở thành nhân vật mỹ mạo ít ra là đứng vào hạng nhì. Có khi người sẽ biến thành một vị nữ lang khuynh quốc đẹp nhất thiên hạ, vô song với tâm dung nhan hoa thẹn nguyệt nhường...

Tiểu Quận chúa ngắt lời:

- Nguyệt then hoa nhường chứ?

Cô nghe Vi Tiểu Bảo nói trật liên buột miệng cải chính. Nhưng lời nói vừa ra khỏi cửa miệng, cô cảm thấy mình mau miệng như vậy là vô ý thức.

Vi Tiểu Bảo dùng lộn thành ngữ là chuyện thường xảy ra như cơm bữa. Gã chẳng để ý gì, nói luôn:

- Phải rồi! Người biến thành một tiểu mỹ nhân dung nhan nguyệt then hoa nhường. Khi đó người mới chịu phục ta là tài.

Gã vừa nói vừa bốc một nắm hồ bột đậu, hạt sen cùng trân châu xoa lên mặt tiểu Quận chúa.

Tiểu Quận chúa không nói một tiếng nào để mặc gã muốn làm gì thì làm.

Chỉ trong khoảnh khắc cả khuôn mặt cô, ngoài tai, mắt, mũi, đều trát đầy hồ. Cô cảm thấy thuốc cao mùi hương ngon ngọt, chẳng có chi khó ngửi, mà cũng không thấy khó chịu.

Vi Tiểu Bảo thấy cô mắc bẫy muốn bật lên tròng cười ha hả, nhưng phải cố nín nghĩ thầm:

- Ta không cho nước tiểu vào thuốc cao này là lịch sự lắm rồi. Bởi ta nghĩ đến tổ tiên thì là Mộc Anh, Mộc Vương gia, là một vị khai quốc công thần, dĩ nhiên ta phải nể mặt lão nhân gia mấy phần.

Vi Tiểu Bảo đồ thuốc cao xong, rửa sạch tay nói:

- Chờ thuốc khô rồi ta sẽ dùng thứ thuốc tán kỳ diệu rửa mặt cho người. Phải ba lần đổ, ba lần rửa, nhất định người sẽ có tấm chân dung hoa then... à quên... nguyệt then hoa nhường.

Tiểu Quận chúa lẩm bẩm:

- Cái gì mà nguyệt then hoa nhường? Gã nói câu nào thật lẻo mép.

Cô hỏi:

- Sao lại phải đổ ba lần?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ba lần hãy là còn ít. Người ta làm tương tàu phải nấu đến chín lần, phơi chín lần mới được. Ngay nấu thịt chó cũng phải nấu ba bốn lần mới nhừ.

Tiểu Quận chúa nói:

- Người lại mắng ta là tương tàu, thịt chó.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Không có tương tàu lấy gì ninh thịt chó?

Gã gấp một miếng thịt đùi đưa vào miệng tiểu Quận chúa bảo:

- Ăn đi!

Tiểu Quận chúa một là để bụng đói, hai là không dám phật ý Vi Tiểu Bảo, sợ gã ngựa chân ngựa tay trêu chọc để lại trên mặt cô dấu vết một con rùa. Ba là cô thấy gã nghiền mấy hạt minh châu mà chẳng tiếc gì thì không khỏi nể lòng. Cô ngần ngừ một chút rồi há miệng ăn miếng thịt đùi.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Hảo muội tử! Có thể mới ngoan.

Tiểu Quận chúa cãi:

- Ta... không phải là em gái người.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế thì hảo thư thư vậy.

Tiểu Quận chúa cãi:

- Ta cũng không phải chị người.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy thì hảo má má!

Tiểu Quận chúa bật cười khúc khích nói:

- Sao ta... lại là...

Vi Tiểu Bảo từ lúc gặp tiểu Quận chúa đến giờ, lúc này mới nghe cô bật cười là một.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>